

„ή Στίλβνος, Sliwno или Sliwen, Истлимне, пише той, е градътъ на овощнитѣ градини, сѣнчести дж-брави и струисти напоявания“ (welche reich ist an Obstgärten, schattigen Hainen und rieselnden Gewässern). Писаното по-нататъкъ, че Сливенъ като пограниченъ градъ на срѣдновековното българско царство често се споменува въ историята отъ 1300 год., напълно съвпада съ това на Иречека. „Древното име на Сливенъ, завършва Томашекъ, ни е съвсѣмъ неизвѣстно“ (Ihr antiker Name ist uns völlig unbekannt).¹⁾

Едничкиятъ грѣцки източникъ отъ XVIII-то ст., въ който се намира нѣщо за нашия край, е географическиятъ опитъ на Мелетий. Жалко е, че трудове написани на грѣцки, като тоя на Константина за пловдивската епархия (1819 г.), не засѣгатъ Сливенъ.

Въ историята на Кокони нѣма друго за Сливенъ, освѣнъ цитиране отъ византийскитѣ източници положението на града при Тертера, Святослава и Александра въ първата половина на XIV-я вѣкъ. Въ грѣцкия историко-географически лексиконъ Вутира, Сливенъ е съ византийската си форма Στίλβνος, а Демиръ-Капия: Σιδηρα Πολη, Δεμιρ-жаποῦ. Вутира и тукъ, подобно на Кокони, ни отнася за Сливенъ прѣзъ Българското царство, особно при Александра, като си служи също съ хрониката на Кантакузина²⁾.

„Градътъ Стилвносъ, пише той, е въ Тракия, подчиненъ нѣкога на византийцитѣ и владѣнъ ту отъ тѣхъ, ту отъ мизитѣ (иска да каже българитѣ) и останалъ на посѣднитѣ... Днесъ се нарича Σηλυμνος или Σελυμνος, а на турски—Ислимие“.

Въ картата на К. Папаригопулу, единъ отъ важнитѣ градове на П-ва въ XI и XII вѣкове билъ Στίλβνος, прѣзъ който минавалъ пѣтъ отъ Ц-дъ за Τερνοβο и Дунава (Δουναβις). Покрай Сливенъ минавалъ още единъ важенъ пѣтъ, а именно тоя отъ Ц-дъ прѣзъ Ямболъ (Διάμ-πολις) за Прѣславъ и Силистра.³⁾

¹⁾ Sitzungsberichte, T. 113, s. 321. — За Сливенъ се срѣщатъ доста бѣлѣжки, въ поетическа форма, и у Чайковски (Садкъ Паша), въ повѣстѣта му „България“. Дѣйствиата на героитѣ, както и самитѣ тѣ въ тая повѣсть, се въртатъ главно въ Сливенъ и въ неговата непосредствена околностъ.

²⁾ Вутира Σ. Λεξικον ιστοριαις καὶ γεωγραφιας. 1889. т. I. 798; II, 529.

³⁾ Παπαρρηγοπουλου Κ. Ιστορια τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, т. 4.